

zeť žalobkyně mlčel a netvrdil, skládaje depositní knížku, že činí tak jménem žalobkyně, své tehýně. Že jest názor tento správný, dotvrzuje další okolnost, že žalovaná si dala vystaviti prohlášení od manžela žalobkyně a nikoli od ní přímo. Vždyť byla-li žalovaná v dobré víře ohledně nabytí depositní knížky, nebylo jí třeba nějakého ještě souhlasu, zvláště ne souhlasu manžela žalobkyně, který jí tento dal svým prohlášením. K požadování takového souhlasu mohla žalovaná polnouti jediné její pochybnost o tom, zda nejde ohledně depositní knížky o cizí věc a další pochybnost, zda nabytí držení cenných papírů se souhlasem vlastníka. Je-li tomu tak, nelze žalovanou považovati za poctivého držitele a nelze říci, že by odvolací soud věc nesprávně posoudil, když potvrdil rozsudek prvního soudu žalobě vyhovující.

Dovolání bylo tudíž úspěch odepřiti.

-r.

Při nabytí firmy dědictvím mohou dědicové dosíci protokolace firmy své pod zněním firmy zůstavitelovy jen tehdy, když již zůstavitel platil výdělkovou daň ve výši k protokolaci požadované; okolnost, že jím později taková daň byla předepsána, nestačí.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu z 15. února 1929 R I 1017/28. Krajský soud v Chebu Firm 1528/28.)

Dědicové po Janu S. ohlásili firmu k zápisu do obchodního rejstříku se zněním jména zůstavitele Jana S.

Zápis firmy »Jan S.« byl jím rejstříkovým soudem odepřen, jelikož Jan S. bývalý vlastník firmy nebyl kupcem plného práva, totiž neplatil takovou daň, jaká jest předepsána ke protokolování firmy.

Stížností žadatelů (dvou synů zůstavitelových) rekursní soud z těchto důvodů nevyhověl: Jest správné, že právní existence firmy není závislá na její protokolaci a že při nabytí firmy dědictvím další vedení firmy podle čl. 22 obch. z. je přípustno, i když firma protokolována nebyla.

To platí však jen tehdy, když u předchozího majitele firmy stávaly podmínky protokolační povinnosti, totiž provozování obchodu a placení daně výdělkové ve výši stanovené § 7 uv. zák. k obch. zák.

Tato poslední podmínka ohledně Jana S., jenž prohlášen byl usnesením krajského soudu v Chebu ze dne 9. prosince 1929 M 42/25 za mrtva dnem 17. února 1917, dána není.

Úředním vysvědčením berní správy jest zjištěno, že Jan S. platil v roce 1913 menší výdělkovou daň než se k protokolaci požaduje a že daň jeho nedosáhla minima v § 7 uv. zák. k obch. z. stanoveného přede dnem 17. února 1917, kterýž den stanoven byl jako den jeho úmrtí.

Na tom ničeho nemění okolnost, že od roku 1922 předepsáno bylo na dani výdělkové již 200 Kč, poněvadž tento předpis netýká se již zemřelého Jana S., nýbrž jeho právních nástupců, ohledně je jejich protokolární povinnosti jest tento předpis směrodatný. Poněvadž Jan S. právo na firmu neměl, nejna plnoprávním obchodníkem, nemůže jeho firma do rejstříku obchodního býti zapsána.

Nejvyšší soud dovolací stížnosti nevyhověl. Odůvodnění: Není tu podmínek § 16 nesp. pat. a dodává se: Stěžovatelé se neprávem dovolávají šu 531 obch. z. Pozůstalost jest souhrn práv a závazků zůstavitelových, pokud se nezakládají na poměrech pouze osobních. Aby tedy dědicové po Janu S. mohli vésti jeho firmu, byl by musil Jan S. před svým úmrtím — pokud se týče před 17. únorem 1917, kterýžto den ve smyslu usnesení krajského soudu v Chebu ze dne 9. prosince 1926 M 42/25 nepřežil, nabytí práva k firmě. Tě doby však podle zjištění Jan S. neplatil výdělkovou daň podmínující protokolaci, nenabyl proto ani práva k vedení firmy a nemohou jeho právní nástupci po rozumu čl. 22 obch. z. vésti jeho dosavadní firmu.

Pozdější vyšší daň výdělková nemohla býti již vyměřena Janu S., nýbrž jen jeho pozůstalosti, pokud se týče těch, kteří vedli závod dále a jen ti mohou býti také zapsáni do obchodního rejstříku, ovšem pod firmou novou, odpovídající zákoným předpisům.

-r.

Přihlásil se universální dědic k pozůstalosti výmínečně. lze proti němu, pokud pozůstalost nebyla odevzdána, pro dluh pozůstalosti vésti exekuci jen na jmění pozůstalosti, avšak po odevzdání pozůstalosti (po vydání odevzdační listiny) i na vlastní jmění dědicovo.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu z 1. března 1929 R I 82/29. Krajský soud v Kutné Hoře Ck II a 182/25.)

A žaloval pozůstalost Bovu o zaplacení 8000 Kč. K pozůstalosti té přihlásila se na základě testamentu, avšak výmínečně, tedy s dobrodružím inventury Cová, která pozůstalost ve sporu také zastupovala. Pozůstalost byla k zaplacení odsouzena, a když rozsudek vešel v moc práva a pozůstalost byla Cově odevzdána a odevzdační listina také již vydána, podal A návrh exekuce přímo proti Cově na zabavení 1/3 jejího služného, které pobírá jako soukromá úřednice, pokud služné její 6000 Kč převyšuje. K exekuci svému návrhu přiložil mimo exekuční titul, znějící proti pozůstalosti, ještě také odevzdační listinu k průkazu, že závazek přešel na Covou.

První soud exekuci povolil. K rekursu strany povinné soud rekursní znění usnesení exekuci povolující v ten rozum, že návrh na povolení exekuce zamítl, jelikož prý nevede se exekuce na pozůstalostní jmění, nýbrž na osobní jmění dědiců a to by bylo prý možno, jen kdyby se byla přihlásila bezvýmínečně, ona však, přihlásivši se výmínečně, jeví se zavázanou jen pokud pozůstalost stačí.

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu a obnovil usnesení prvního soudu.

Odůvodnění: Není sporu, že pozůstalost odevzdána byla Cově jako universální dědičce, jež se k ní přihlásila, z poslední vůle výmínečně.

Není pochyby o tom, že odevzdáním pozůstalosti po Bovi povinné straně (Cově) jako přihlášené dědičce nastal na straně dlužníkově případ universální sukcese prokázané podle § 9 ex. f. veřejnou listinou totiž odevzdační listinou.

Otázkou je, jak se utvářila věc pro vymáhajícího věřitele, jenž si vymohl exekuční titul proti dlužníku, právnímu předchůdci to dědičce, přihlásil-li se tento k pozůstalosti výmínečně.

Podle § 802 obch. z. je dědic, který nastoupil v pozůstalost s výhradou právního dobrodruží soupisu, zavázán věřitelům jen potud, pokud pozůstalost stačí. Ize proto proti takovému dědiči, pokud pozůstalost není odevzdána, povolit exekuci jen na jmění pozůstalosti. Z ustanovení §§ 547, 548, 550, 797, 801, 802 a 821 obch. z. však vyplývá, že od okamžiku, kdy dědic takovému byla pozůstalost odevzdána, lze vésti pro dluh zůstavitelův exekuci na vlastní jmění tohoto dědice, neboť od tohoto okamžiku jest jej považovati za osobního dlužníka vůči pozůstalostním věřitelům, ježto po odevzdání tvoří pozůstalostní jmění část vlastního jmění dědicova, kterým je tento oprávněn volně nakládati, kuč proto dědic takový po odevzdání pozůstalosti i vlastním jménem, ovšem zase jen potud, pokud pozůstalost stačí. Ježto taková poznámka je v usnesení exekuci povolující nemožná, lze námitku, že a pokud je již pozůstalost vyčerpána výlohami a dluhy, uplatnění toliko cestou pořadu práva, ať již žalobou podle § 35 neb § 86 ex. f. (Rozh. bývalého vídeňského nejv. s. číslo 2253 H. U. n. f.)

Z úvah těch bylo, vyhovující dovolacímu rekursu, uznati, jak se stalo.

-r.

I na zadrželém služném soukromého úředníka lze povolit exekuci jen tím způsobem, že se povolí zabavení jedné třetiny s tím, že volným zůstatí musí roční příjem 6000 Kč.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 7. března 1929 č. R I 89/29. Krajský soud v Chudimí Cw 42/22.)

První soud povolil vymáhajícímu věřiteli k dobytí jeho pohledávky per 60.000 Kč s přísl. exekuci zabavením pohledávky ze služného a remunerační, pokud 6000 Kč ročně přesahuje bez omezení, jelikož věřitel o návrhu exekuce učinil, že jedná se o služné a remunerační zadrželého za uplynulý již čas, které žalobou dlužník vymáhá proti zaměstnavateli svému.

Rekurs dlužníkovu soud stolice druhé částečně vyhověl a nařikane usnesení potud změnil, že povolil exekuci zabavením služného a remunerační jen na jednu třetinu jejich s tím, že volným z nich musí zůstatí roční příjem 6000 Kč.

Dovolacímu rekursu vymáhajícího věřitele nebylo vyhověno. Důvody nejvyššího soudu:

Podle jasného znění šu 1 zákona ze dne 15. dubna 1920 č. 314 Sb. z. a n. jest exekuce na služební platy zaměstnanců ve službách soukromých omezena toliko na třetinu služebního platu, při čemž musí dlužník vždy zůstatí volným roční příjem 6000 Kč — nejde-li o vymáhání výživného (§ 1 odst. 2. cit. zák.).

Při tom nečiní zákon rozdílu mezi služebním platem běžným a zadrželým a nesejde na tom, že v tomto případě povinný domáhá se sporem na svém zaměstnavateli služebního